

Ba Người Lính Già

Ba người Lính già ngồi uống cà phê.

Trước mặt họ là bài thơ Ta Về.

"Ta về một bóng trên đường lớn
không thấy ai để vạt áo Thơ!" (*)

Thi sĩ Tô Thùy Yên chắc không thể ngờ
thơ mình có ngày được ai nhắc tới?

Ta Về...có người mong đợi?

Ta Về...ngày đó, ngày đó chừng nao?

Ba tách cà phê đen sánh một màu

Bơ thừa sữa cặn như là chiêm bao!

Một người Lính già đưa tay lên mặt

Hình như trong mắt có giọt lệ trào?

Hình như trước mặt có đám mây trôi,

Trăm nẻo cuộc đời...mây, sương và khói?

Ba người Lính già không ai đã hỏi

Câu đó bao giờ...vì nó thể thôi!

Nửa Thế Kỷ nhanh như Tàu Tốc Hành

Ba tách cà phê cạn rồi, lạnh tanh

Khói thuốc vây quanh, hành lang mờ khói...

Rồi ga cuối cùng, ai xuống ai lên?

Chỉ xuống, xuống đi! Không lên lại nhé

Ga xép giữa đường tàu bỏ, đi qua

Ba người cùng về, không ai vội vã

"Một bóng ta về"...trời đất bao la!

*

Tàu síp-lê một, tàu síp-lê hai

Tàu trở đầu lui về lại ga cũ

Kéo một hàng toa sẽ qua rừng rú

Sẽ qua cánh đồng, sẽ về, sẽ đi...

Cõi đời biệt ly, nói gì cũng vậy

Ba người Lính già bắt tay, chia tay

Ba người lên xe, mỗi người tự lái

Họ lại cô đơn đường xa dong duỗi...

Hy vọng tuần tới, ba người lính già
lại tới chỗ ni, lại gặp, lại đi
Bài thơ Ta Về, trên bàn lại mở
Còn gì nói nữa? Ta về? Ta về?

Họ không lên lon! Họ không liệt sĩ!
Họ là người chồng, họ là người cha
Họ đều đã qua một thời trận mạc...
Trái tim họ nát, có gì để quên?

*Anh nói với em: Mình còn nhau chớ?
Người vợ nước nỡ: Mình còn bầy con!*

Trần Vấn Lệ

(*) Thơ Tô Thùy Yên